

Milovaní bratia a sestry v Kristovi!

Aj tento rok cítim nedostatočnosť ľudských slov, keď vám opätovne mám ohlásiť tú radostnú zvesť, ktorá patrí všetkým ľuďom, že „sa nám dnes narodil Kristus Pán“ (Lk 2, 11).

Slovo „dnes“ neznamená časový úsek, ale začiatok vzťahu človeka k svojmu Bohu. Liturgia Cirkvi preberá biblické výpovede o tom, čo sa „dnes“ stalo a už viac ako dve tisícročia ich s pokorou, ale aj s nádejou a radosťou opakuje. Preto aj časový úsek vyše dvetisíc rokov, ktorý nás oddeľuje od historickej udalosti narodenia Krista v Betleheme sa tým premostí a je neustále aktuálny.

Ako môže „dnešok“ zrodiť nejakú minulosť? Ako sa „dnes“ môže narodiť ten, ktorý je bez začiatku a bez konca? Dnešok, o ktorom sa tu hovorí, je Božie večné „dnes“, ktoré nám bolo darované v Ježišovom živote. Jadrom tu nie je Ježišovo historické narodenie, ale zvesť, rozprávanie o ňom. Táto zvesť nám ho predstavuje a viera nás do nej uvádza. To je zvesť o určitej osobe, o Mesiášovi, o Božom vyslancovi, priamo o Bohu, ktorý sa stal človekom.

Vianoce sú pozvaním Boha, aby sme sa stali darom.

Vianoce a darovanie patria nerozlučne spolu. Lebo samotným a najväčším darom je Boží Syn. Je neodvolateľným darom Boha pre tento svet. Toto pozvanie otvára priestor pre dôveru. Tým priestorom sú akoby otvorené ruky Božie, do ktorých môže človek pribehnúť a ukryť sa. Všetci sme pozvaní vstúpiť do tohto priestoru darovania, lebo *dnes sa nám narodil Kristus Pán*.

Správne rozumieť Vianociam a správne ich sláviť znamená tento dar prijať, znamená to dať Bohu priestor vo vlastnom živote a tiež obdarovať iných. Usilujme sa prežívať radosť z darovania. Veď je to radosť nielen detí, ale i dospelých. Mnohí sme už prakticky v každodennom snažení spoznali pravdivosť „troch er“ (3 - R): *Radosť rozdávaním rastie!*

Vianoce sa stávajú výzvou, aby sme vyšli von.

Von zo seba, zo svojich uzavretých ulít pri televízoroch a počítačoch, zo svojej samoty, ale aj z bytov, z našich domov, aby sme si povinovali, aby sme znovu nabrali odvahu byť viac bližšími a láskavejšími k sebe navzájom. Prihovorme sa jeden druhému, darujme si úsmev aj dobré slovo.

Vianoce sú pre nás sviatkami, ktoré nás nerozdeľujú, ale spájajú.

Členovia rodiny sa opäť stretávajú spolu, aby sa pomodlili, zaspomínali, aby si popriali a zaspievali, aby si odpustili a znovu sa uistili o vzájomnej láske. Odkazom Vianoc totiž nie je strach a zúfalstvo, ale radosť a pokoj.

„*Nebojte sa, zvestujem vám veľkú radosť, ktorá bude patriť všetkým ľuďom: Dnes sa vám v Dávidovom meste narodil Spasiteľ, Kristus Pán*“ (Lk 2, 10-11). Všetci vieme veľmi dobre, že táto radosť je iná, ako ostatné naše radosti, lebo aj ona je darom. Je to opravdivá, nefalšovaná radosť, ktorá aj nás oslobodzuje od strachu, dodáva nám nádeje i odvahu začať už dnes, začať ako prví. A začať preto, lebo vieme, že sme milovaní. Je to radosť, ktorá nás premieňa a otvára pre druhých.

Vianoce znamenajú stretnutie s láskou.

Nie s ľudskou láskou, ale s láskou Božou, ktorá v malom dieťati Ježišovi prišla na svet. Vianoce sú stretnutím s láskou, ktorá je v bezbrannom dieťati ponúknutá všetkým ľuďom. Sú stretnutím s láskou, ktorá otvára dvere viery, hoci nemá žiadne donucovacie prostriedky. Táto láska sa však žiadnemu človekovi nevnučuje. Môžeme ju ponúknuť, dokonca môžeme na ňu odpovedať, ale nemôžeme ju prikázať, ani nariadiť. Je jednoducho darom. Obohatí len tých, ktorí sa jej otvoria a príjmu ju.

V jednej starej legende sa pýta žiak svojho duchovného učiteľa: „*Povedz mi prosím, ako je to, že predtým videli ľudia Boha, a prečo ho my dnes už nevidíme?*“ Starý muž sa zamyslí a po chvíli vážne odpovedá: „*Lebo dnes sa už nikto nechce hlboko skloniť!*“

Posolstvo Vianoc je aktuálne pre každého z nás, lebo vychádza z radostnej skutočnosti, že Boh má o človeka záujem, ba dnes vidíme a vieme, že Boh človeka miluje, skláňa sa k nemu, sám sa stáva jedným z nás. Ale aj my, ak chceme vidieť Dieťa, ležiace v jasliach alebo v Máriiných rukách, musíme sa hlboko skloniť. Blaise Pascal napísal, že človek dosahuje svoju najväčšiu veľkosť vtedy, keď kľaká na kolena pred Svätostánkom a pri modlitbe.

Pripomeňme si slová svätého pápeža Jána Pavla II.: „*Sú Vianoce! Naše tápajúce ľudstvo čaká na teba betlehemske Dieťa, ktoré prichádzaš zjaviť Božiu lásku. Ty, Kráľ pokoja, práve v dnešný deň nás povzbudzuješ, aby sme sa nebáli a svoje srdcia otvorili dokorán k vyhlídkam nádeje.*“

Zárukou dobrej správy, ktorú vám aj v tento deň ohlasujem je osoba Ježiša Krista a jeho láska, ktorá sa odvtedy neprestajne šíri svetom a ktorá aj nás dnes priviedla do božích chrámov.

Povzbudzujem vás slovami našej známej vianočnej piesne: „*Bratkovia, rýchle sa pozberajme, Ježiška navštívť nemeškajme; k nemu sa dostavme, pekne ho vítajme, čo ktorý môžeme a čo máme, najlepšie dary mu odovzdáme*“ (JKS, 95. 4).

Drahí moji, všetkým prajem pravú vianočnú radosť z Ježiša, prítomného medzi nami a z jeho štedrých darov. Nech táto naša radosť vzájomným rozdávaním stále rastie. K tomu vám všetkým zo srdca žehná

váš biskup Tomáš